

Catalonia Sacra a Lleida

Ara fa un mes, la Catedral de Lleida va acollir la presentació de «Catalonia Sacra» a la nostra diòcesi. Aquest projecte impulsat pels deu bisbats amb seu a Catalunya, té per objecte difondre el patrimoni cultural de la nostra Església. En l'acte de presentació cal destacar la ponència del delegat del Patrimoni Artístic, el Dr. Joaquim Companys, la qual tingué com a eix principal el valor de la Bellesa en la vida i en l'art, així com la ponència del Dr. Fran-

cesc Fité qui parlà de la imatge de la Mare de Déu del Blau, oferint una explicació molt detallada. Un muntatge audiovisual ens ajudà a conèixer una mica més el projecte, que ja ha estat presentat en diferents bisbats. La trobada fou una molt bona ocasió per conèixer el Patrimoni Artístic de la nostra Església i també de valorar el fet de treballar plegats. Per tenir més informació del projecte podeu consultar la web www.cataloniasacra.cat.

Trobada de responsables i consiliaris

El darrer dissabte de febrer va tenir lloc la IV edició de la TREC (Trobada de Responsables i Consiliaris del CEC-MCECC Lleida), a la seu de la Fundació Verge Blanca. L'acte va comptar amb la presència d'una vintena de representants dels diferents centres de la Diòcesi de Lleida així com també del president i de la consiliària del CEC. La jornada es va dividir en dues parts: en la primera, es va reflexionar sobre la Carta

Pastoral del Sr. Bisbe «La necessària qualitat espiritual»; en un segon moment es treballà sobre «L'animació amb adolescents i joves», ajudats per Lluís Plana, delegat de Joventut del Bisbat d'Urgell. El punt i final va ser un dinar de germanor, on tots els assistents van poder intercanviar les seves visions i opinions. La valoració fou molt positiva, havent-hi cada cop més centres representats.

Joan Rosinach

AJUDANT A VIURE

Us desitjo una bona Setmana Santa

És sabut que els jueus celebraven en la Pasqua el seu alliberament de l'esclavatge sofert a Egipte i nosaltres, cristians, celebrem el «pas» de Jesús a través de la mort («Pasqua» vol dir «salt, trànsit») a la vida nova de ressuscitat. És per a nosaltres el moment decisiu i el fet més important de tota la història humana.

La Setmana Santa no és una simple commemoració. Aquells fets es fan presents en les nostres celebracions en els Oficis de la Litúrgia del Dijous Sant, del Divendres Sant, de la Vetlla Pasqual, de la Missa de Resurrecció. És una actualització d'aquest esdeveniment de la Mort i Resurrecció del Senyor, «misteris de la salvació actuats per Crist en els darrers dies de la seva vida, començant per l'entrada messiànica a Jerusalem».

Convé repetir-ho una vegada més: la Setmana Santa litúrgica i la Setmana Santa popular han nascut de la mateixa fe. La primera reviu la Mort i Resurrecció de Jesucrist en els temples, en la litúrgia, sota els signes sacramentals. La segona recorda al carrer, de manera pública, emotiva, plàstica, aquest mateix esdeveniment. Neix com un complement de la litúrgia (i de la catequesi) que no arribava al poble cristià. La gent senzilla necessitava veure més, sentir més, participar més activament, identificar-se més visiblement amb el Senyor en els episodis de la Passió i Resurrecció.

Tant de bo que la nostra Setmana Santa, amb tots els seus components, sigui cada vegada més capaç de suscitar també els sentiments religiosos que li són propis. I millor encara si aquest fons religiós que hi ha en el cor de tants de nosaltres es reactiva i s'enriqueix al llarg de l'any, descobrint la Persona de Jesús i celebrant en comunitat els sacraments de l'Església.

Arribats aquí, podríem somiar en un confrare (ideal?) que fos un cristià que viu intentant tenir en compte les pautes de l'Evangelí i els criteris fonamentals de conducta proposats per l'Església; que cada dia dedica almenys uns instants a pregar; que celebra habitualment l'Eucaristia els diumenges i participa a les principals iniciatives de la parròquia; que en la vida ordinària no dissimula la seva condició de cristià; que viu especialment preocupat per la fraternitat (confrare significa «germà amb altres»), sempre disposat a ajudar i sensible als problemes socials. Una persona que intenta viure com un cristià en tots els aspectes de la seva vida. Amb debilitats i amb incoherències, però ho intenta.

Cal que en tot el que diem i fem es noti aquest convenciment de la salvació que hem rebut per Jesucrist, de la vida que ens arriba mitjançant la seva entrega amorosa. Els cristians hem de ser signe clar d'aquesta presència del Ressuscitat, un testimoni per a tots de que val la pena viure per Ell i amb Ell. I tant de bo traspuem l'alegria de ser una comunitat «renovada pels sacraments pasquals».

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

MARIA TERESA QUINTANA

Intuïcions del cor

L' experiència de la Maria Teresa Quintana, com a mare, professora de llengua anglesa, artista, cristiana i creient, oberta a qualsevol idea que pugui ajudar a enfortir la fe, a entendre la vida, l'ha anat plasmant en articles curts, reflexions, que ara ha recollit en el llibre *Intuïcions del cor* (Ed. Claret). Són uns escrits amb una visió positiva del món, plena d'esperança.

Què transmet en els seus articles?

Són vivències, experiències personals que m'agrada escriure per poder-les compartir i així apropar el meu sentiment al lector, que sovint se sent identificat amb ell, perquè es tracta de fets quotidians que poden proporcionar una mica d'ajuda i influir positivament en el seu estat d'ànim.

Amb esperit positiu i el cor obert tot es veu diferent. Quina fórmula aplica en la seva vida?

Precisament aplico aquest esperit i pensament positiu a qualsevol fet de la meva vida, sigui bo o dolent. Procuo no entretenir-me en la negativitat i no permetre que m'ompli d'angoixa. Tots els humans tenim experiències doloroses, i és responsabilitat nostra gestionar-les bé. No és fàcil i requereix un aprenentatge per no deixar-se envair pel mal que sovint ens envolta.

La fe, com l'ajuda a ser feliç?

Ajuda moltíssim si és una fe madura i ben ancorada en Déu. I aleshores trobes una pau interior tan plena que t'omple de felicitat. Tanmateix, hi ha persones que tenen fe però continuen tristes, preocupades i sense pau. S'ha de fer un bon treball de discerniment i saber què passa amb aquesta fe que no dóna pau. És una fe pobra segurament i li falta confiança total en Déu.

Oscar Bardají i Martín

QUÈ ÉS LA PERSONA HUMANA

La força de la paràbola del gra de blat

Quan un home o una dona moren, només els resta l'esperança que el qui és l'Origen de la vida els faci entrar en l'eternitat de Déu. Una persona cessa de viure en l'espai/temps i s'acull —per la fe i l'esperança— a la vida eterna de Déu. Són uns altres paràmetres on només hi ha —en Crist ressuscitat— la vida eterna de Déu, do gratuït, al qual l'home se sent inclinat o desitjós, sense que tingui les forces o el dret d'arribar-hi, perquè és pur do, pura gràcia i comunicació del Déu viu.

Entre el naixement i la mort, tenim l'esforç, la tribulació, la prova, el sofriment. En aquests estats el subjecte responsable i lliure creix i dóna de si totes les virtualitats que té dintre seu. L'esforç i el sofriment *espremen* tot el que pot donar de si el subjecte. Això ho saben bé els pares, els mestres i els educadors de tota mena, que han d'estar atents, donant-se literalment als altres.

El resum és la petita paràbola del gra de blat que, obert i bolcat a la terra (*Jn 12,24*) és converteix en llavor que fruitarà. Encara en les coordenades de l'espai i del temps, però ja en la frontera de l'eternitat, en l'espera d'una *major naixença* en Déu etern. Quin misteri que el gra de blat, llençat i podrit, grani sorprenentment en una espiga nova. És immensa la força d'aquesta petita paràbola!

Dr. Josep M. Rovira Belloso

(*Déu fa créixer les persones*, Edicions Saragossa, Barcelona 2012)

Cristo, en los que sufren

En un hospital penitenciario, a un enfermo de sida en fase terminal se le concedió la libertad condicional para morir con los suyos. Pero la familia no lo aceptó. Tuvo que quedarse en la cárcel.

Un compañero suyo quiso compartir con él la misma celda para ayudarlo. Le atendió y sirvió, día y noche. Estuvieron encerrados dos meses, en una habitación de cuatro metros cuadrados...

Los últimos días antes de morir, como el enfermo de sida no entraba en calor, este *buen samaritano* se metía en la cama abrazándole para darle un poco de calor y que no pasara tanto frío.

(De la revista *Cáritas*, citado por un servidor en el *Full Dominical* y en el programa que dirijo sobre *Valores Humanos* de Radio Barcelona, O. M. 666, que se emite los domingos de 22 a 23 horas).

A quienes habéis hecho el bien, habéis sido buenos samaritanos, Jesús os dirá: «Venid, benditos de mi Padre» (*Mt 25,34*).

- Porque estaba enfermo y me cuidasteis;
- Porque me era difícil alimentarme y me dabais de comer;
- Porque tenía frío y me hicisteis entrar en calor;
- Porque lloraba y me consolasteis;
- Porque estaba solo y os pusisteis a mi lado;
- Porque no podía casi ni moverme y vuestros brazos fueron mi ayuda.

¡Es el Evangelio puro y duro!

«Lo que hacéis a otro, a Mí me lo hacéis» (*Mt 25,40*).

El cardenal Lercaro afirmaba: «La presencia de Cristo se encuentra *bajo las especies de los que sufren*». ¡Jesús está allí!

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El misteri de la fe

Un cop dites les paraules amb què Jesús va instituir l'Eucaristia (després de la consagració, que diem nosaltres), s'afegeix una expressió que no trobem en l'Esclat, però que l'Església, des de molt antic ha introduït dins mateix, o immediatament després, de la consagració: «Heus aquí el sagrament de la nostra fe.»

El llatí diu: «Mysterium fidei». Quan el pa i el vi s'han convertit en el Cos i la Sang del Senyor, amb admiració, amb adoració, com si no tingués paraules per reconèixer i confessar la realitat sagrada que té damunt l'altar, l'Església diu i ens fa dir: «Aquest misteri (aquest sagrament) només per la fe es pot arribar a entendre». Els sentits s'enganyen davant la realitat de l'Eucaristia. Només la fe ens fa atansar al misteri de Crist, que va entregar el seu Cos i va vessar la seva Sang, que es fan presents cada vegada que fem memorial de la passió de Crist, segell de la nova i eterna aliança entre Déu i els homes.

Aquest és el centre de la nostra fe: el pas de Jesús de la mort a la vida, de la creu a la resurrecció, la pasqua de l'Anyell immaculat, que ens salva i que esdevé penyora de vida eterna per a tots el homes.

Això mateix proclamem en el punt central de la celebració eucarística, del memorial que el Senyor ens va deixar per fer present, per a nosaltres, l'obra de la redempció. El nucli de la fe és també el nucli de l'Eucaristia, del sagrament vers el qual tot els altres s'orienten.

Aquesta professió de fe en el misteri de la redempció, feta en el nucli de l'Eucaristia, és la que, de fet, nodreix constantment la nostra fe i ens porta, d'altra banda, a admirar, reconèixer i, sobretot, adorar Crist que ha volgut quedar-se entre nosaltres en el sagrament de l'Eucaristia.

Josep Urdeix

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

25. Dilluns [(lit. hores: 2a setm.): ■ Is 42,1-7 / Sl 26 / Jn 12,1-11]. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Gabriel a Maria de Natzaret.

26. Dimarts [■ Is 49,1-6 / Sl 70 / Jn 13,21-33.36-38]. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651).

27. Dimecres [■ Is 50,4-9a / Sl 68 / Mt 26,14-25]. Sant Alexandre, soldat mr.

28. Dijous [□ Missa de la Cena del Senyor: Ex 12,1-8.11-14 / Sl 115 / 1Co 11,23-26 / Jn 13,1-15]. Sant Guntram (Gontran), rei franc.

29. Divendres [■ Celebració de la Passió del Senyor: Is 52,13-53,12 / Sl 30 / He 4,14-16;5,7-9 / Jn 18,1-19.42]. Sant Ciril, diaca i mr.

30. Dissabte Sant [■]. Sant Quirí, tribú romà mr., pare de Balbina; sant Règul, bisbe.

Comença el temps de Pasqua

31. ✚ Diumenge vinent, □ Pasqua de la Resurrecció del Senyor [(lit. hores pròpia): *Vetlla*: després dels textos de la Llei i dels Profetes, Rm 6,3-11 / Sl 117 / Lc 24,1-12. *Missa del dia*: Ac 10,34a.37-43 / Sl 117 / Col 3,1-4 (o bé: 1Co 5,6b-8) / Jn 20,1-9 (o bé: Lc 24,1-12). Per a la *Missa vespertina*, l'Evangelí pot ser: Lc 24,13-35]. Sant Benjamí, diaca i mr. (424) a Pèrsia.

DIUMENGE DE RAMS O DE LA PASSIÓ DEL SENYOR

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 50,4-7)

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpig sostenir els cansats. Un matí i un altre, em desvetlla l'orella, perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrera: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

▶ Salm responsorial (21)

R. *Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?*

Tots els qui em veuen es riuen de mi, / amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa: / «S'ha adreçat al Senyor, que l'alliberi, doncs; / que el salvi, si tant se l'estima.» R.

M'envolta una munió de gossos, / em rodeja un estol de mal factors, / m'han lligat les mans i els peus, / puc comptar tots els meus ossos. R.

Es reparteixen entre ells els meus vestits, / es juguen als daus la meva roba. / Almenys vós, Senyor, no us allunyeu; / força meva, cuiteu a defensar-me. R.

Anunciaré als meus germans el vostre nom, / us lloaré enmig del poble reunit. / Fidels del Senyor, lloeu-lo, / fills de Jacob, glorifiqueu-lo, / reverencieu-lo, fills d'Israel. R.

Entrada de Jesús a Jerusalem (Miniatura del Breviari d'Isabel la Catòlica, British Library (Londres))

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

▶ Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons sant Lluç (Lc 22,14-23,56) (Fragment final)

Quan arribaren a l'indret anomenat Gòlgota, el crucificaren juntament amb els criminals, un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Jesús deia: †. «Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan». C. Es repartiren els seus vestits i se'ls jugaren als daus. La gent s'ho estava mirant. Les autoritats deien rient-se'n: S. «Ell, que en salvava d'altres, que se salvi ell mateix, si és el Messies de Déu, l'Elegit». C. Els soldats també se'n burlaven: tot oferint-li vinagre, li deien: S. «Si ets el rei dels jueus, salva't tu mateix». C. Sobre d'ell hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus.»

C. Un dels criminals penjats a la creu, també li deia insultant-lo: S. «No ets el Messies? Salva't a tu mateix i a nosaltres». C. Però l'altre, renyant-lo, li respongué: S. Tu que estàs sofrint la mateixa pena tampoc no tens temor de Déu? I nosaltres ens ho mereixiem, perquè estem sofrint el càstig que ens correspon pel que hem fet, però aquest no ha fet res de mal». C. I deia: S. «Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne». C. Jesús li respongué. †. «T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís.»

C. Ja era cap al migdia quan s'estengué per tota la terra una foscor fins a mitja tarda: el sol s'havia eclipsat. La cortina que tancava el santuari s'esquinçà per la meitat, i Jesús cridà amb tota la força: †. «Pare, confio el meu alè a les vostres mans». C. I havent dit això, expirà.

(Aquí tothom s'agenolla i fa una pausa.)

El centurió, després de veure el que havia passat, en donava glòria a Déu i deia: S. «És veritat: aquest home era innocent». C. I tota la gent que era present en aquell espectacle després de contemplar tot el que havia passat se'n tornava donant-se cops al pit. Tots els seus coneguts i les dones que l'havien seguit des de Galilea es mantenien a distància mirant-s'ho.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 50,4-7)

Mi Señor me ha dado una lengua de iniciado, para saber decir al abatido una palabra de aliento. Cada mañana me espabilaba el oído, para que escuche como los iniciados. El Señor me abrió el oído; y yo no resistí ni me eché atrás: ofrecí la espalda a los que me apaleaban, las mejillas a los que mesaban mi barba; no me tapé el rostro ante ultrajes ni salivazos. El Señor me ayuda, por eso no sentía los ultrajes; por eso endurecí el rostro como pedernal, sabiendo que no quedaría defraudado.

▶ Salmo responsorial (21)

R. *Dios mío, Dios mío, ¿por qué me has abandonado?*

Al verme, se burlan de mí, / hacen visajes, menean la cabeza: / «Acudió al Señor, que lo ponga a salvo; / que lo libre, si tanto lo quiere.» R.

Me acorralla una jauría de mastines, / me cerca una banda de malhechores; / me taladran las manos y los pies, puedo contar mis huesos. R.

Se reparten mi ropa, / echan a suertes mi túnica. / Pero tú, Señor, no te quedes lejos; / fuerza mía, ven corriendo a ayudarme. R.

Contaré tu fama a mis hermanos, / en medio de la asamblea te alabaré. / Fieles del Señor, alabado; / linaje de Jacob, glorificadlo; / temedlo, linaje de Israel. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

▶ Pasión de Nuestro Señor Jesucristo según san Lucas (Lc 22,14-23,56) (Fragmento final)

Y cuando llegaron al lugar llamado *la Calavera*, lo crucificaron allí, a él y a los malhechores, uno a la derecha y otro a la izquierda. Jesús decía: †. «Padre, perdónalos porque no saben lo que hacen». C. Y se repartieron sus ropas echándolas a suerte.

El pueblo estaba mirando. Las autoridades le hacían muecas diciendo: S. «A otros ha salvado, que se salve a sí mismo, si él es el Mesías de Dios, el Elegido». C. Se burlaban de él también los soldados, ofreciéndole vinagre y diciendo: S. «Si eres tú el rey de los judíos, sálvate a ti mismo». C. Había encima un letrero en escritura griega, latina y hebrea: «Este es el rey de los judíos.»

Uno de los malhechores crucificados lo insultaba diciendo: S. «¿No eres tú el Mesías? Sálvate a ti mismo y a nosotros». C. Pero el otro le increpaba: S. «¿Ni siquiera temes tú a Dios estando en el mismo suplicio? Y lo nuestro es justo, porque recibimos el pago de lo que hicimos; en cambio, este no ha faltado en nada». C. Y decía: S. «Jesús, acuérdate de mí cuando llegues a tu Reino». C. Jesús le respondió: †. «Te lo aseguro: hoy estarás conmigo en el Paraíso.»

C. Era ya eso de mediodía y vinieron las tinieblas sobre toda la región, hasta la media tarde; porque se oscureció el sol. El velo del templo se rasgó por medio. Y Jesús, clamando con voz potente, dijo: † «Padre, a tus manos encomiendo mi espíritu.» Y dicho esto, expiró.

(Se arrodillan todos y se hace una pausa.)

El centurión, al ver lo que pasaba, daba gloria a Dios diciendo: S. «Realmente, este hombre era justo». C. Toda la muchedumbre que había acudido a este espectáculo, habiendo visto lo que ocurría, se volvían dándose golpes de pecho. Todos sus conocidos se mantenían a distancia, y lo mismo las mujeres que lo habían seguido desde Galilea y que estaban mirando.

COMENTARI

Pare, perdoneu-los, que no saben el que fan

L luc ens presenta el relat de la passió de Jesús com una trobada del Senyor amb els diferents personatges que intervenen en el drama. Vegem-ne alguns, del nucli del relat:

«Herodes el menyspreà», assenyala l'evangelista. Ell se sent superior a Jesús. És fàcil abusar i menysprear els febles, els que estan per sota o depenen de nosaltres. És més fàcil menysprear que acollir amb caritat i respecte.

Pilat «entregà Jesús a la pena que ells volien». Pilat es desentén de Jesús; sap que és innocent, que és víctima de la injustícia, però a ell li és igual. També nos-

altres ens desentenem dels problemes i de les necessitats dels altres...

Les dones de Jerusalem «el planyien». Es lamenten, però es mostren també pusil·lànimes. Quantes vegades també nosaltres ens hem lamentat, hem criticat, però no hem mogut un dit per canviar la situació?

«Salva't tu mateix», li criden al peu de la creu. Tant que predicaves... i ara què? També nosaltres exigim a Déu proves del seu amor: que acabi amb tal desgràcia, malaltia o problema...

«Jesús, recordeu-vos de mi», exclama un dels lladres. És l'únic que no té res a perdre i és capaç d'adreçar-se a Jesús pel seu nom, de tu a tu, amb confiança. També ho havien fet així el cec de Jericó, i els deu leprosos.

Els cecs, els leprosos, els crucificats... saben captar el misteri de Jesús, s'acosten a ell i li confien la seva desgràcia.

«Realment aquest home era innocent», conclou el centurió romà. Un pagà, un estranger, reconeix la grandesa de Jesús. Tant el bon lladre com el centurió apareixen com a models de deixebles: davant Jesús que ha conclòs la seva obra perdonant des de la creu, reconeixen la seva bondat i li confien la seva vida.

Acompanyar Crist per Setmana Santa suposa compartir el seu dolor i la seva esperança, la seva mort i resurrecció. Estem convidats a reconèixer l'amor de Déu en el crucificat i a confiar-li tota la nostra vida.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Fragments de la Catequesi de Benet XVI (7/11/2012) en l'Any de la Fe

«Seria molt útil promoure una espècie de pedagogia del desig, tant per al camí d'aquells que encara no creuen, com per a aquells que ja han rebut el do de la fe. Una pedagogia que inclou almenys dos aspectes. En primer lloc, aprendre o tornar a aprendre el sabor de l'alegria autèntica de la vida. No totes les satisfaccions produeixen en nosaltres el mateix efecte: algunes deixen una empremta positiva, són capaces de pacificar l'ànim, ens fan més actius i generosos. D'altres en canvi, després de la llum inicial, semblen decebre les expectatives que havien despertat i deixen darrere seu amargor, insatisfacció o una sensació de buit. Educar des d'una edat primerenca per assaborir les alegries vertaderes, en tots els àmbits de la vida, això és, la família, l'amistat, la solidaritat amb els qui pateixen, la renúncia del propi jo per a servir el proïsme, l'amor per a aquell que no té coneixements, per l'art, per la bellesa de la natura... significa exercir el sabor interior i produir anticossos efectius contra la banalització i l'abatiment predominant avui.»

«Preguem, en aquest Any de la Fe, perquè Déu mostri el seu rostre a tots aquells que el cerquen amb cor sincer. Gràcies.»
(www.vatican.va/audiencias)

Nomenament

Mn. Manel Mercadé i Melé, ha estat nomenat consiliari de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes.

Recés de catequistes

El dissabte 23 de febrer, malgrat el mal temps que s'havia pronosticat, una trentena de catequistes de les parròquies de diversos pobles i de Lleida ciutat, hem gaudit d'un recés a la parròquia de Sant

Ignasi de Loiola, dirigit pel P. Joan Suñol, S.J., sota el títol «...Ai de mi si no anunciés l'Evangelí». La nova evangelització en l'Any de la Fe.

En primer lloc, una reflexió sobre la nova evangelització i els seu escenaris, recordant l'encontre de la Samaritana amb Jesús. Després, seguint un full de ruta, hem comentat com Jesús es troba amb nosaltres i hem parlat de la importància de tenir set per tal de començar un procés de conversió que ens converteixi en missatgers/transmissors de la Bona Nova, com li succeí a la Samaritana.

El resum de tot el matí de pregària ha estat: L'Església necessita catequistes evangelitzadors que visquin, suscitin i provoquin un nou encontre amb el Senyor!

Trini Catalán

Responsable de l'Arxiprestat de Gardeny.
Delegada de Catequesi

Bisbat de Lleida - Pelegrinatge a Fàtima Ruta Sants segle XVI

25 d'abril a 2 de maig de 2013 - 8 dies.

Preu: 680 € per persona, en habitació doble.
Suplement habitació individual: 154 €.

El preu inclou: autocar i règim de pensió completa en tot el viatge.

No inclou: entrades a museus, monuments, guies locals ni begudes especials.

Lloc d'inscripció: Pot fer-se al Bisbat (tels. 973 268 628 - 679 976 173) o a les parròquies respectives.

En inscriure's, lliurar fotocòpia del DNI i resguard d'un primer pagament de 150 €, fet al compte de "la Caixa" 2100-0203-71-0103467860 expressant «Viatge a FÀTIMA».

Termini d'inscripció:
abans del 30 de març de 2013.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

Dies feiners: de 10 a 14 h i de 16 a 19 h /
Dissabtes de 10 a 13 h

- **Diumenge, 24 de març. Diumenge de Rams:**
—A les 12 h, Eucaristia a la Catedral, presidida pel Sr. Bisbe.
—A les 18.30 h, XIV Recital poètic-musical de Setmana Santa. TOAR, a la parròquia del Carme.
—A les 23 h, Entrada a la Catedral del Pas de la Somereta.
- **Dilluns, 25 de març. Dilluns Sant:**
—Curs Brúixola CEC de la FVB (dies 25, 26 i 27).
- **Dimarts, 26 de març. Dimarts Sant:**
—A les 11 h, Noces Sacerdotals, a l'Acadèmia Mariana.
—A les 18.15 h, celebració comunitària de la Penitència, a la Catedral.
—A les 19 h, Missa Crismal presidida pel Sr. Bisbe.
- **Dijous, 28 de març. Dijous Sant:**
—A les 20 h, Sant Sopar, a la Catedral.
—A les 21 h, Hora Santa, a la Catedral.
—A les 21 h, Adoració Nocturna, a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Divendres, 29 de març. Divendres Sant:**
—A les 10.30 h, Via Crucis, a la Catedral.
—A les 19 h, Celebració de la Passió del Senyor.
- **Dissabte, 30 de març. Dissabte Sant:**
—A les 23 h, Vetlla Pasqual.
- **Diumenge, 31 de març. Diumenge de Pasqua:**
—A les 12 h, Eucaristia presidida pel Sr. Bisbe, a la Catedral.

AYUDANDO A VIVIR

Os deseo una buena Semana Santa

Es sabido que los judíos celebraban en la Pascua su liberación de la esclavitud sufrida en Egipto y nosotros, cristianos, celebramos el «paso» de Jesús a través de la muerte («Pascua» significa «salto, tránsito») a la vida nueva de resucitado. Es para nosotros el momento decisivo y el hecho más importante de toda la historia humana.

La Semana Santa no es una simple conmemoración. Aquellos hechos se hacen presentes en nuestras celebraciones en los Oficios de la Liturgia del Jueves Santo, del Viernes Santo, de la Vigilia Pascual, de la Misa de Resurrección. Es una actualización de este acontecimiento de la Muerte y Resurrección del Señor, «misterios de la salvación actuados por Cristo en los últimos días de su vida, comenzando por la entrada mesiánica en Jerusalén».

Conviene repetirlo una vez más: la Semana Santa litúrgica y la Semana Santa popular han nacido de la misma fe. La primera revive la Muerte y Resurrección de Jesucristo en los templos, en la liturgia, bajo los signos sacramentales. La segunda recuer-

da en la calle, de manera pública, emotiva, plástica, este mismo evento. Nace como un complemento de la liturgia (y de la catequesis) que no llegaba al pueblo cristiano. La gente sencilla necesitaba ver más, sentir más, participar más activamente, identificarse más visiblemente con el Señor en los episodios de la Pasión y Resurrección.

Ojalá que nuestra Semana Santa, con todos sus componentes, sea cada vez más capaz de suscitar también los sentimientos religiosos que le son propios. Y mejor aún si este fondo religioso que hay en el corazón de tantos de nosotros se reactiva y se enriquece a lo largo del año, descubriendo la Persona de Jesús y celebrando en comunidad los sacramentos de la Iglesia.

Llegados aquí, podríamos soñar en un cofrade (¿ideal?): que fuera un cristiano que vive intentando tener en cuenta las pautas del Evangelio y los criterios fundamentales de conducta propuestos por la Iglesia; que cada día dedica al menos unos instantes a orar; que celebra habitualmente la Euc-

ristía los domingos y participa en las principales iniciativas de la parroquia; que en la vida ordinaria no disimula su condición de cristiano; que vive especialmente preocupado por la fraternidad (cofrade significa «hermano»), siempre dispuesto a ayudar y sensible a los problemas sociales. Una persona que intenta vivir como un cristiano en todos los aspectos de su vida. Con debilidades y con incoherencias, pero lo intenta.

Es necesario que en todo lo que decimos y hacemos se note este convencimiento de la salvación que hemos recibido por Jesucristo, de la vida que nos llega mediante su entrega amorosa. Los cristianos debemos ser signo claro de esta presencia del Resucitado, un testigo para todos de que vale la pena vivir por Él y con Él. Y ojalá transmitamos la alegría de ser una comunidad «renovada por los sacramentos pascales».

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737